

ЗИДНЕ ТЕХНИКЕ

Класичне зидне сликарске технике су:

- фреско технике (fresco buono и fresco secco),
- енкаустика (топла и хладна),
- мозаик,
- зграфито,
- Кеимова техника (везиво је водено стакло)

- савремене зидне технике на бази дисперзивних премаза акрилне и поливинилацетатне смоле.

У Кнососу на Криту налазе се најстарији примјери сликања на малтеру. Сматра се да потичу из периода око 1500 година п.н.е. Подлога се припремала од три слоја, посљедњи слој био је од чистог креча. Основне боје биле су жути и црвени окер, минерална црна и египатска плава. У хеленистичком периоду римске уметности зидно сликарство доживљава процват, нарочито на прелазу из старе у нову еру (1. в. п.н.е. и 1. и 2. в. нове ере). Типичан примјер овог фреско сликарства је сликарство Помпеја (сачувано ерупцијом Везува 79. године н. е.).

Витрувије је дао највише података о материјалима и методама сликања тог времена. Први слој малтера припрема се од креча и уситњене опеке, други је направљен с песком, док су два или три горња слоја садржавала мермерно брашно. Малтер се на крају полира. Сликало се пигментима мешаним са кречном водом или кречним млеком. Пигменти који нису отпорни на креч (lapis lazuli) везани су темпером на изоловану подлогу.

Ранохришћанско фреско сликарство у катакомбама (3. и 4. в.) на територији Рима користи већи додатак пучоланске земље (црвени цемент) због влажности катакомби.

Византија такође прихвата технику сликања на влажном малтеру. Подлога се припремала са уситњеном кудељом, пљевом, чекињама уместо дела песка или чак без песка.

Традиционална подлога с гашеним кречом и песком користи се и у ренесанси. На предпоследњем слоју малтера (итал. arricciato) радио се цртеж црвеном бојом (итал. sinopia). Горњи слој (итал. intonaco) фини завршни малтер припремљен је с мермерним прахом. Припремало се онолико малтера колико се могло осликати док се подлога не осуши.